Abstrakt

Disertační práce je zaměřena na analýzu simultánního tlumočení z češtiny do českého znakového jazyka a chyb, které v tomto procesu vznikají. Při jejich popisu autorka primárně vychází z taxonomie D. Cokelyho (1985). Cokelyho pět typů chyb v tlumočení do znakového jazyka (omise, adice, substituce, interference a anomálie) bylo identifikováno i v analyzovaných textech, a to včetně jejich podtypů.

Práce je založena na analýze chyb tlumočeného textu, jež potvrdila hypotézu práce, a sice že tlumočníci českého znakového jazyka využívají jen velmi okrajově **volné tlumočení**. Adekvátním způsobem tlumočníci **nezohledňovali ani pragmatickou stránku dialogu** a nevyužívali **specifické jazykové prostředky** znakového jazyka. Tlumočníci také ve velké míře spoléhali na znalost většinového jazyka na straně neslyšících recipientů.

V dalších částech práce se autorka zaměřuje na další specifika chyb vzniklých při tlumočení do znakového jazyka. Jsou jimi např. **deformace znaku**, **pohyb úst při produkci znaku**, **použití znaku v kontextu** ad. Věnuje se také nežádoucímu „přízvuku“, v jehož rámci hraje roli **umístění znaku**, **volba znaku**, **rytmus**, **zbytečné opakování znaku** ad.

Poznatky této práce mohou být významné pro oblast vzdělávání a odborné přípravy tlumočníků především v tom, že potřebám a nárokům neslyšících klientů by měla být přizpůsobena i jazyková příprava tlumočníků, konkrétně výuka českého znakového jazyka, na které by se měli aktivně podílet sami neslyšící.